Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

Деякі спеціалісти сільського господарства, приїхавши на село, цілими днями не вилазять з-за письмових столів.

(З листів до редакції).

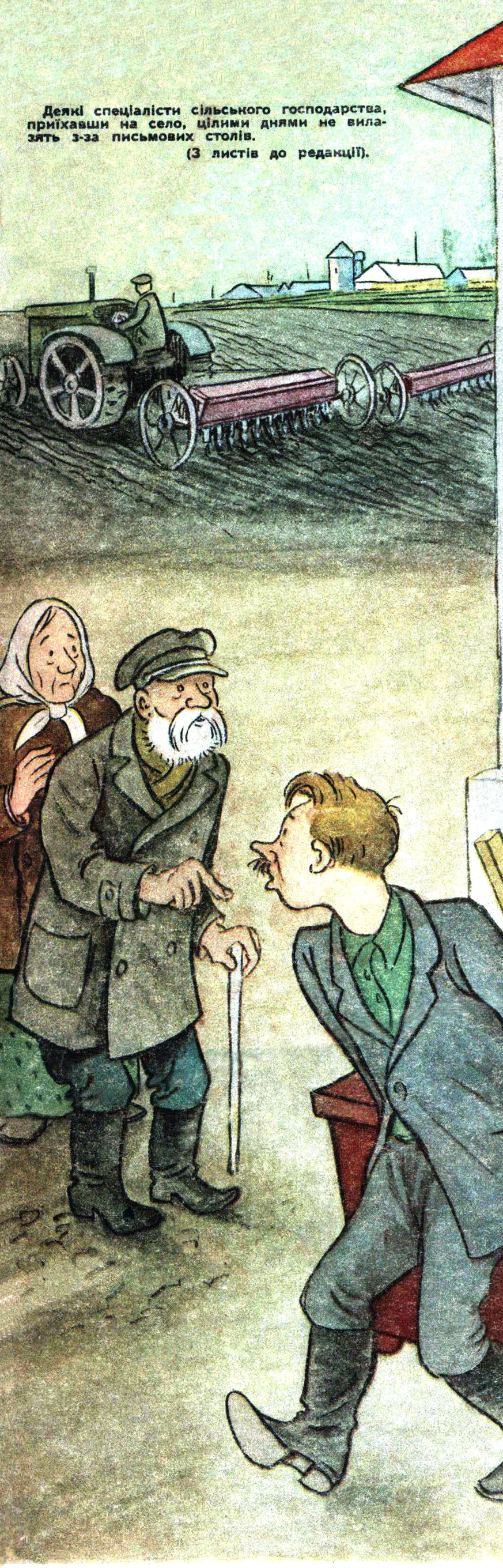

— Куди це ви його?
— Провітрювати.

перець

№ 6. КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

Мал. БЕ-ША

Є випадки, коли шефи, приїжджаючи у колгоспи, дбають не про допомогу підшефним господарствам, а про самопостачання.

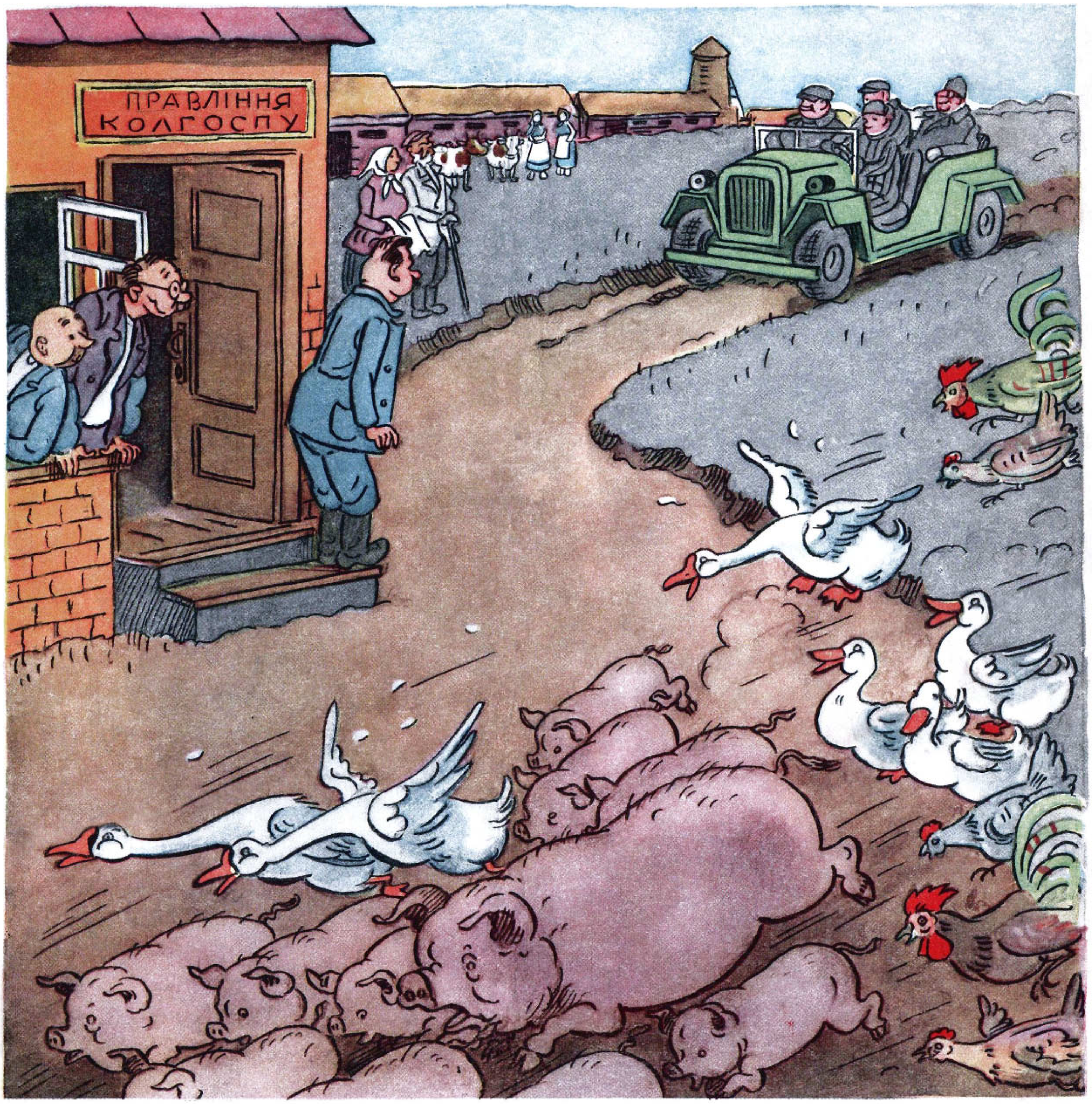

— Рятуйся, хто може, шефи їдуть!

МАКАРІВСЬКИЙ ПРАКТИК

Чим знаменитий П. Л. Олексієнко — голова колгоспу ім. Молотова, Макарівського району на Київщині? Може, він агроном? А, може, здібний підготовлений голова-практик?

Авжеж — практик. До того, як стати головою колгоспу, Олексієнко практикувався на крадіжках. Був засуджений на 8 років.

Макарівські любомудри вирішили, що Олексієнко цілком дозрів до керівної посади і рекомендували його на голову колгоспу «Молодий більшовик». Новий голова насамперед почав з піклування про найвідсталішу галузь господарства — тваринництво: він потяг з колгоспу бичка. Після цього Олексієнко заходився круто підносити своє власне господарство. Він широко застосував такі агро- і зоотехнічні заходи, про які сучасна наука й не догадувалась. Він влаштував автопоїлку для місцевих підлабузників і постійну підгодівлю потрібних йому людей з району. Як тільки з'являвся загрозливий для Олексієнка «прогноз», автоматично вмикалася самогонно-горілчана поїлка, посилювалася підгодівля, і практик виходив з води сухим.

Старання практика не залишились непоміченими. Його висунули на голову колгоспу ім. Молотова. Отут він уже розмахнувся! Використовуючи всі колгоспні резерви, Олексієнко розгорнув будівництво найкращого в селі власного будинку. Забезпечивши свою сім'ю теплим і затишним приміщенням та ситою зимівлею, а себе колгоспною машиною «Побєда», голова взявся до справ громадських.

У 1952 році Олексієнко прославився запарюванням кормів для худоби. Сіно на 100 гектарах залишилось зимувати нескошеним. Сіно з 40 гектарів згнило скошеним. У кагатах померзло 472 центнери картоплі.

А цієї зими наш практик згноїв 120 центнерів картоплі і центнерів 600 капусти, дорізав 5 овець, 3 телят, свиноматку...

Дуже успішно вгатив Олексієнко 18 тисяч карбованців колгоспних грошей у греблю ставка. Перша ж повінь зруйнувала це меліоративне будівництво і понесла колгоспні гроші та славу про практика аж у Чорне море.

І таку людину в Макарівському районі досі чомусь нічим не відзначили. Які ж близорукі керівники у Макарівському районі!

Микола КАРПОВ.

В. ПОДОЛЬСЬКИЙ

Ілюстрації В. ЛИТВИНЕНКА

Стрючок на проводі

— На проводі Стрючок,— сповістила телефоністка міжміської станції.

Через кілька хвилин у трубці вже дзижчав ріденький тенорок.

— Ну, як там кукурудзонька? От і добре! Тоді запишемо ваші показники за цю п'ятиденочку. Так, так. У розрізі колгоспів. Пишу. Тільки, благаю вас, не поспішайте і головне — не ковтайте закінчень.

Тимофій Дормидонтович, не поспішаючи, перегортав сторінки блокнота.

— А тепер візьмемось за соняшнички,— продовжував він.— Насіннячко ж лузати любите, ха-ха, а як із збираннячком цієї культури за п'ятиденочку? Так. Слухаю. Записую. Добре-с. А з просом? Курочка по зернятку клює — їй подобається. А людині відразу миску каші подавай. Також, значить, пшоно до смаку. Так як же із збираннячком? Записую. Тільки не спішіть. Відділяйте паузами цілі числа від десятих. Дякую.

Так день у день, не випускаючи з рук телефонної трубки і пера, Стрючок збирав відомості, заповнюючи блокнот довгими колонками цифр. А увечері, витираючи з лоба густий піт, він клав на стіл завідуючого відділом обласного сільськогосподарського управління чергове зведення.

— Ледве зібрав, — стомлено говорив він. — Трохи без голосу не залишився. Каторжна робота!

Минав час. Як і раніше, щоденно лунало знайоме попередження:

— Стрючок на проводі.

Та було б несправедливим ігнорувати зміни, які сталися за цей час, бо вони свідчили про просування Стрючка вгору по службовій драбині. Ніжноголубині телефонні трелі давно відійшли в минуле.

— Алло! — лунав незадоволений хрипкий голос. — Говорить завідуючий сектором Стрючок. Як там кукурудза? Давайте, викладайте, інформуйте! Та хіба це темпи?! — червонів Стрючок. — А соняшник? І тут у вас: пішла по масло, а в печі погасло. А інструкцію, я питаю, інструкцію сто п'ятдесят сім дріб сімдесят три одержали? А висновки? Я питаю, які висновки зробили? А просо? Занедбали? Глядіть, у мене, глядіть...

Минуло ще кілька років, а Стрючок, невисокий, вузьколиций молодий чоловік з прилизаним волоссям і тоненькими в ниточку вусиками, здавалось, зовсім не змінився.

Справи і роки не залишили на ньому помітного сліду, якщо не брати до уваги невеличку зморшку на лобі. Але й вона виникла за виняткових умов.

Сталося так, що телефонна лінія в управлінні вийшла з ладу. Кілька днів уперто трудилися зв'язківці, лагодивши її, і всі ці дні Стрючок ходив сам не свій. Звичайно, ні про яку роботу не могло бути й мови. Він змарнів, пожовк, втратив апетит.

Перебігаючи з кабінету до кабінету, Стрючок гарячково хапав телефонні трубки і жадібно прикладав їх до вуха, та, на превеликий жаль, всі трубки були мовчазні, як риба.

Поки полагодили лінію, безжалісна природа зробила свою підступну справу: глибока зморшка на лобі залишилась свідком душевної травми Стрючка.

...Тимофій Дормидонтович дедалі вище посувався по службовій драбині.

Він перекочував із загальної кімнати в окремий кабінет.

На дверях з'явилася табличка, яка сповіщала, що в цій кімнаті сидить сам начальник одного з відділів.

— Так, Стрючок! — урочисто кидав він у трубку.— І що ви тягнете з кукурудзою? Чи накажете лекцію вам читати про те, для чого потрібна ця культура, чи за «строгачем» скучили? А соняшник якого біса тягнете? Розлінилися! На сонечку грієтесь? А просо? Затямте,— вчити я вас не збираюсь, але попереджаю: не буде перелому, ми такий вам перелом влаштуємо, що вся область ахне.

Якось під час телефонної розмови жили на Стрючковій шиї набрякли, і обличчя набрало кольору бурякового квасу.

— Що? — обурено вигукнув він.— Як саджати квадратно? Тобто як це «як»? Як треба, так і саджайте! У журналі? Не знаю, що там у журналі. Ніколи нам по журналах копатися. Так працюємо. І вам радимо. Що? Як у колгоспі «Жовтень» саджають? Знову «як»? Невже ви самі не розберетесь?! Я тут міжміську лінію затримую. Кожна хвилина гроші коштує, а ви з такими запитаннями. Соромилися б...

Після закінчення робочого дня Тимофій Дормидонтович інколи заходив у кабінет начальника обласного управління сільського господарства. Якнайзручніше вмостившись у кріслі, він розмірковував:

— Собача, все-таки, у нас роботка! Ні відпочинку, ні строку. А тут, ну й працівники ж у нас на селі! Хоч кидай область і сам їдь на село, закачуй рукави й ори — ха-ха! — і сій, збирай.

— А що ж! — напевне, доведеться так і зробити, — відповів одного разу начальник управління. — Телефон ви вивчили досконало, а тепер пора потрошку й за агротехніку. Поради ділової дати агроному ви не зможете, бо жодного разу після закінчення інституту в полі не були. Їдьте, друже, вчіться, працюйте, озброюйтесь.

— Як це ви сказали: «їдьте»? — розгублено посміхнувся Стрючок. — Ну й жартівник же ви, Сан-Сандич. Може, взяти з собою ще й стіл, телефон і арифмометр?.. А відділ на кого? На Пушкіна?

— Не варто класиків турбувати, — спокійно зауважив начальник. — За відділ не тривожтесь — він зайвий, він взагалі ліквідується.

— Тобто як ліквідується? — заїкаючись, перепитав Стрючок. — А якщо навіть і ліквідується, — глухо продовжував він, — так мені, значить, іншої роботи в місті немає? Залишай квартиру, газ — і на всі чотири. Так вважаєте? Чи, може, я чим недогодив? Так ви прямо й скажіть. Але глядіть, не на такого напали! Я вам не який-небудь канцелярист. Я — агроном! Я, можна сказати, сільськогосподарську академію закінчив. Я на обласній роботі восьмий рік.

...Давно ліквідовано в обласному сільськогосподарському управлінні відділ, що його очолював Стрючок. Сотні спеціалістів — агрономів, зоотехніків — виїхали на село, на творчу, живу роботу.

Але не шукайте на колгоспних полях Стрючка.

Де ж він?

Знову на проводі.

Правда, ніхто вже не попереджує про це абонентів, але його й так пізнають.

— Та це ж Стрючок!—дивуються люди, знімаючи телефонну трубку.

— Стрючок, це ви? — перепитують вони.

— Так точно-с, — тихо відповідає черговий телефоніст міжміської станції і втикає вилку в гніздо комутатора.

* * *

Та Стрючок не самотній. У нього є послідовники.

У Миколаївській області з ним успішно суперничає молодший агроном Петро Єгорович Зотов.

Правда, він не цікавиться телефоном. «Душі прекрасні пориви» Зотов віддає іншій галузі: він на базарі лудить посуд, голосно запрошуючи замовників у невеличкий кіоск промартілі.

— Кому лудити? Кому лудити? — лунає його голос.

І замовники несуть посуд лудильникові з спеціальною сільськогосподарською освітою.

Не поступиться Стрючкові й агроном Толчинська. Вона вирішила «перекувати меч на орало» і, закінчивши сільськогосподарський інститут, вступити в... педагогічний. Коли ж це не вигоріло, вона згодилася піти на роботу в МТС міського типу.

Почувши про виїзд на село, терміново об'явили себе економістами і кинули якір в обласному статистичному управлінні агрономи Омельченко та Цибульська.

Так що ще є Стрючки. І на проводі, і без провода.

м. Миколаїв.

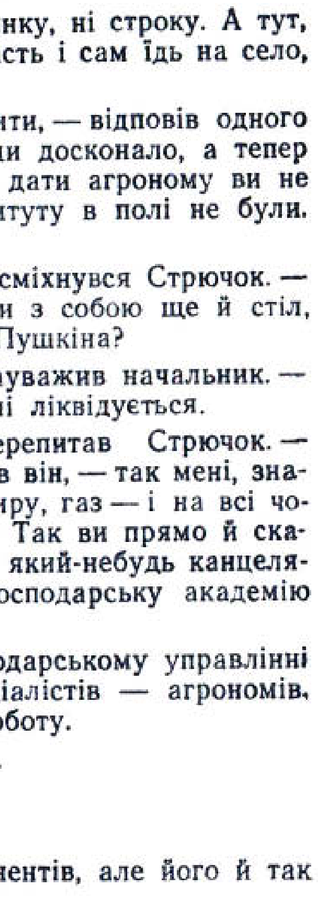

КОЛИ РОЗЛУЧАЮТЬСЯ ДВОЄ...

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

Завшляхвідділом. — Дорогий діду Морозе, на кого ж ти нас покидаєш? Що тепер з шляхами буде?

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

ПИРОГИ З РАНТАМИ

Державтоінспекція Волинської області випустила барвисту, оздоблену орнаментами листівку «До всіх піонерів та школярів».

— Діти! Знайте і суворо дотримуйтесь правил вуличного руху! — закликає вона. До цього заклику, для більшої переконливості, додано два вірші, в яких невідомий автоінспекторський поет гірко оплакує долю дітей — порушників правил вуличного руху.

Ось одна з цих поетичних перлин (не міняємо жодного слова, жодного знаку):

СПОР

Спор вели Фома с Еремой, где дорогу перейти,
По косому, по прямому, толи пешеходному пути.
Говорит Фома Ереме, миновав четыре дома,
Перейду я по прямой и скорей дойду домой.
А Фома помчался косо — по кратчайшему пути,
Но летучие колеса не дают ему пройти.
На него летит «Победа», мчится дюжина машин
Легковая, грузовая да и мотоциклов не один.
Он от страха еле дышит, до панели добежал
И суровый голос слышит, гражданин платите штраф!
В городское отделенье постовой привел Фому
И о правилах движения прочитал доклад ему.
Где другой участок спора, он достих конца пути
И стоит у светофора, чтоб дорогу перейти.
Мать на стол накрыла дома и ребят к обеду ждет,
В точный срок пришел Ерома, а Фома еще идет.

Навряд чи варто зупинятися на художніх якостях цього вірша. Досить лише сказати, що, якби сам поет дотримувався правил вуличного руху так, як дотримується правил граматики, йому не можна було б ходити ні «по косому», ні «по прямому», ні по «пешеходному пути». Його обов'язково переїхали б «дюжина машин легковая, грузовая да и мотоциклов не один»...

От що виходить, «як пироги та стане швець ліпити»!

Виставка ШИРНЕТРЕБА

ОЦЕ ТАК ПЛАЩ!

Не мала одна жінка клопоту, та купила собі плаща. Одягла його, спробувала застебнути — не застібається: гудзики є, але пришито їх не там, де треба.

Пошукала жінка на плащі кишені,— знайшла. А от засунути руки в кишені не змогла, бо пришито їх чомусь не там, де слід кишеням бути.

Глянула жінка на себе у дзеркало і бачить: один кінець коміра довший, другий — коротший.

Поцікавилася жінка, скільки таких плащів випускає Херсонська швейна фабрика (директор т. Ноздрачова). Виявляється, не так уже й багато: всього лише 3.111 штук недавно було забраковано.

Оце так плащ! Купи — і плач!

МУЗИКАЛЬНІ ЗАЙЧИКИ

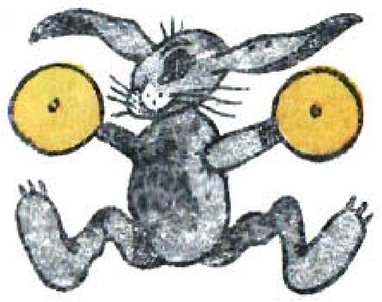

Раз, два, три, чотири, п'ять... Вийшов музикальний зайчик погулять. Завернув в одну крамницю — не прийняли, поткнувся до другої — прогнали... Обійшов десятки крамниць і, впавши на всі чотири ноги, повернувся назад до директора Чернігівської музикальної фабрики т. Говзмана та й гірко заплакав:

— І за що ви мене отаким на світ народили-и-и... Дорослі мене цураються, діти — лякаються!

Глянув директор, а за зайчиком стоять ще сотні таких же музикальних потворищ, страшних, покривлених, фарбами так-сяк заляпаних. Стоять і теж скаржаться на свою нещасну долю.

— Музиканти, веселіться! — гримнув директор.— Ударив молотком по дзвониках на музикальних лапках зайчиків і знову випустив їх у продаж. А за кілька днів одержав акт про те, що «ой, ой, ой, помирає зайчик той».

Зітхнув директор і, втерши сльозу, приступив до випуску чергової партії таких же музикальних потворищ.

Бідні зайчики! Єдине їм залишилося — втішати один одного:

— Що ж, помирати — так хоч з музикою!

ЛИСІ ЩІТКИ

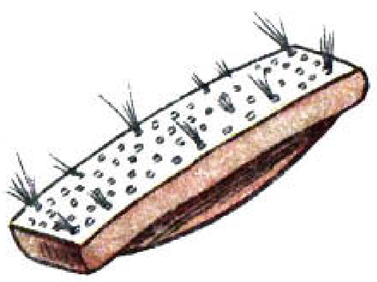

Їх, лисих, виставили напоказ, але ніхто на них і глянути не захотів. Та й кому вони такі потрібні!

Хто йде купувати щітку, той хоче, щоб вона одяг чистила. А харківські щітки явно непридатні для цього. Їх ще на Харківській фабриці щіток ретельно очистили від щетини і лише на згадку залишили їм декілька поодиноких волосинок.

Дуже жалюгідний вигляд мають ці 2.000 штук щіток. Вони ще і в роботі не побували, а вже полисіли.

Про директора фабрики т. Петрова цього не скажеш. Він верне цілі гори браку, а з голови в нього жодна волосинка ще не впала.

СПОРТИВНА ЗАЗДРІСТЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

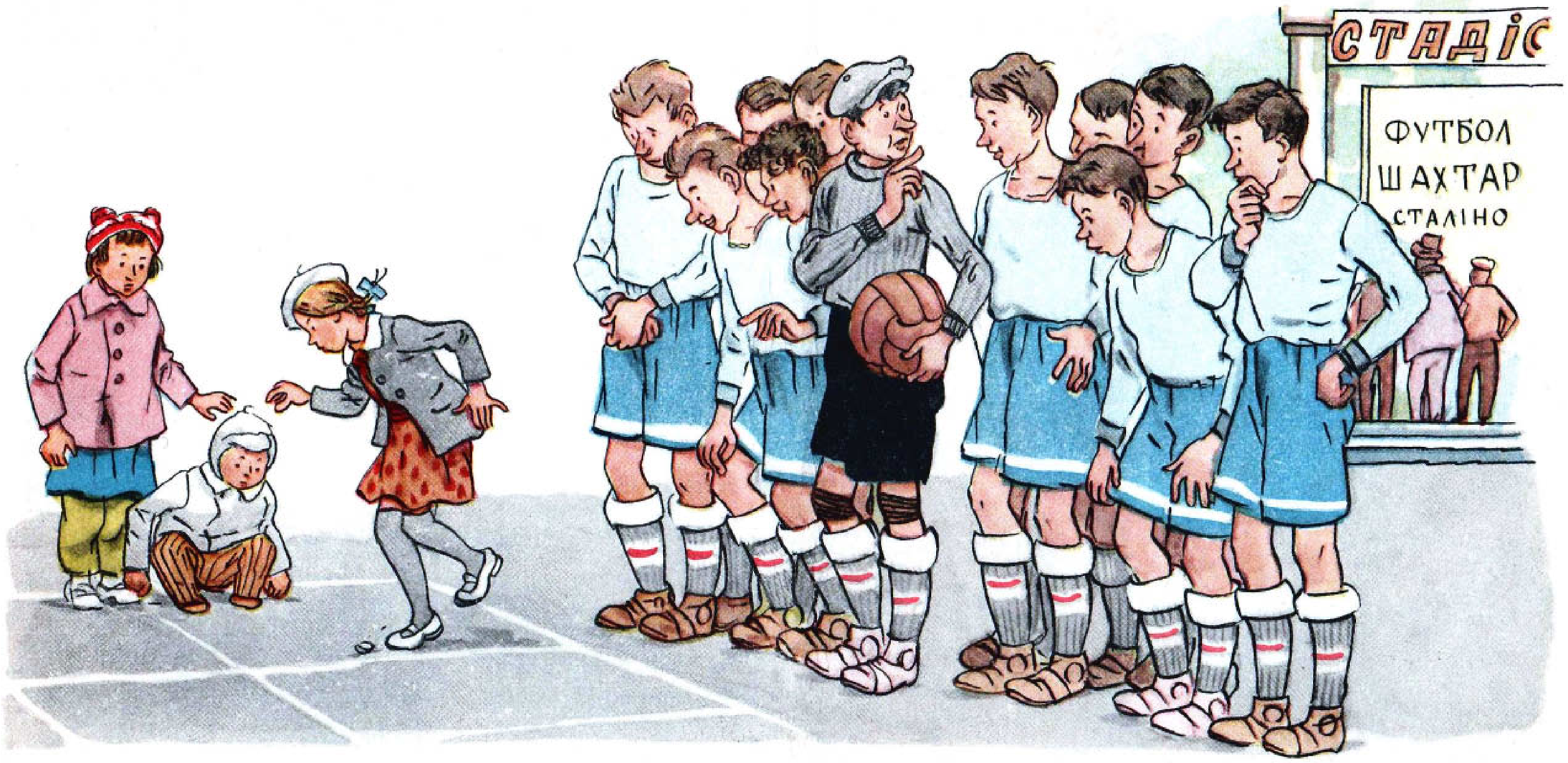

— Вона на одній ніжці з класу в клас переходить. А ми на двадцяти двох ногах досі з класу «Б» в клас «А» перебратися не можемо...

ЗОДНАЛЕРЧАН

ОКСАНИНА ХВОРОБА

Бригадир промовив:
«До телят, Оксано».
«Ох-ох-ох — не можу,
Ох-ох-ох — не встану.
Так у грудях коле,
Так ламає спину,
Що піджак наділа,
А тепер не скину;
Цілу ніч не спала:
Смерті виглядала...»
Бригадир із хати,
А вона — устала,
Узяла мішечок,
Ще й гусяток пару,
За село побігла
Й на дорозі стала.
У рівчак поклала
Свій мішок, корзину
Й вигляда не смерті,—
Ні, автомашину.

М. СЕМЕНЯГА.

(«РАДЯНСЬКА ДОНЕЧЧИНА». м. Сталіно).

ШЕФСТВО ВІД ЛУКАВОГО

Голова пирятинської промартілі «Культпобут» Я. М. Розенфельд якось побував у селі Давидівці, в підшефному колгоспі імені Ворошилова. Критично оглянувши господарство, Яків Мусійович побачив тут чимало недоліків.

«Наша артіль може багато в чому допомогти колгоспові,— міркував шеф, повертаючись до міста.— Наприклад — у налагодженні масово-політичної роботи. Не зайвим було б послати в Давидівку коваля — поки там свого підшукають. Знову ж таки бухгалтерський облік заплутаний. Можна б і в цьому допомогти».

Прибувши в контору артілі «Культпобут», Розенфельд звернувся до секретаря партійної організації т. Сапожникова.

— Леоніде Яковлевичу! Ти ж читаєш у газетах, як підприємства допомагають своїм підшефним колгоспам. А чим ми похвалимось? Нічим нам хвалитися. Отже, давай намітимо конкретні заходи. Бери папір і пиши.

Сапожников узяв перо і вивів розмашистим почерком: «Заходи по наданню шефської допомоги колгоспові імені Ворошилова».

Після цього Яків Мусійович та Леонід Яковлевич почали ламати голови над тим, як би його, як кажуть, упасти і не забитися: і допомогти колгоспові, і не понатужитись.

«Послати в колгосп на три дні парикмахера» — зачитав перший пункт секретар парторганізації. Яків Мусійович хотів було пожартувати, що можна б і манікюршу послати. Нехай, мовляв, пофарбує нігті тим ледарям, які не виробили мінімуму трудоднів. Проте вголос він серйозно сказав:

— Пункт другий: направити фотографа на тиждень.

І пішла контора писати: «відкомандирувати годинникаря», «послати спеціаліста по ремонту примусів» і т. д., і т. п.

Шефствувати, так шефствувати!

М. ТИМОФІЄНКО.

(«Гірчичник» — газета «ЗОРЯ ПОЛТАВЩИНИ»).

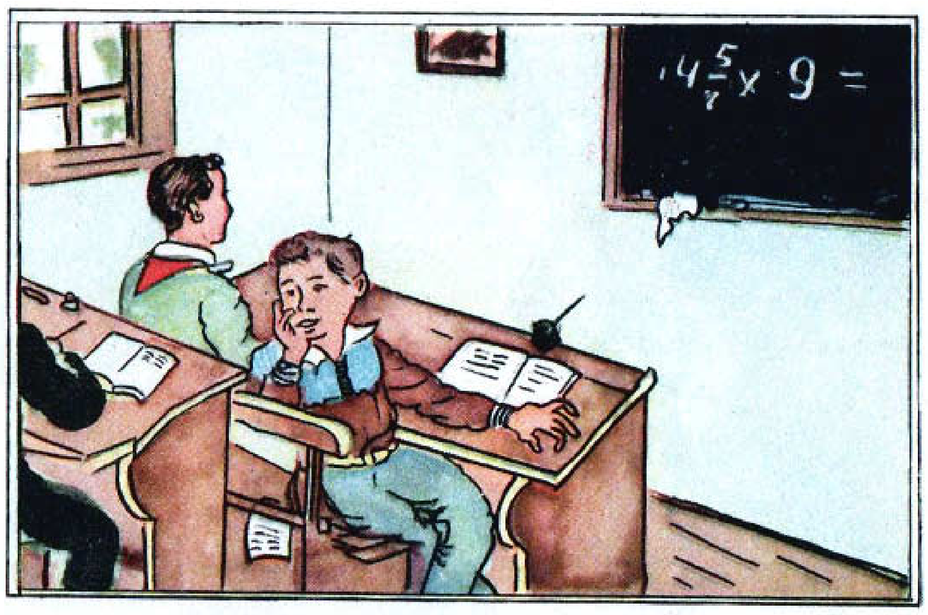

ЗА ПАРТОЮ...

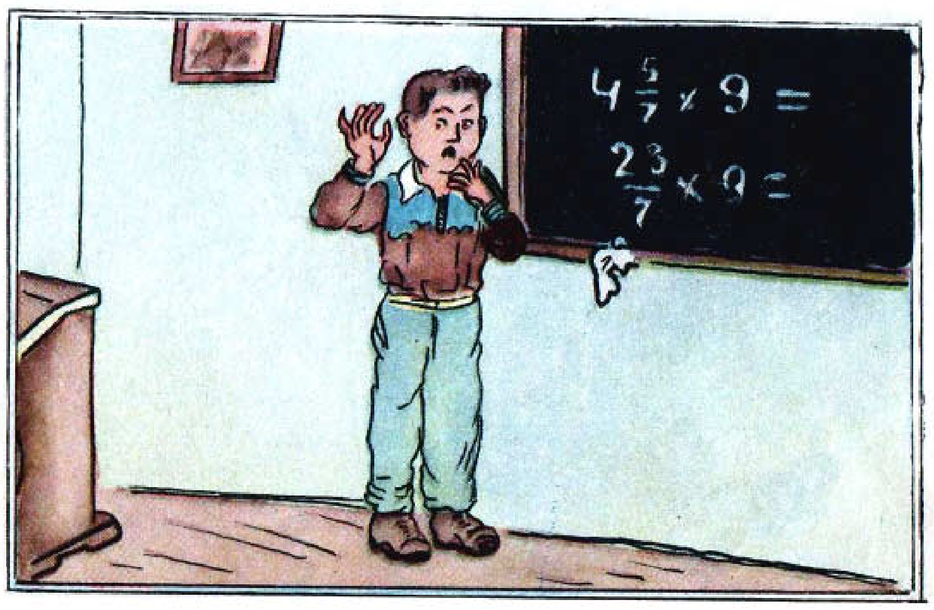

КОЛО ДОШКИ.

Учні старших класів Барвінківської середньої школи № 2 (Харківська область) випустили рукописний журнал «Перець». Вміщуємо малюнок учня 9 класу В. Ситника.

ПРИПЕКЛО!

Мал. БЕ-ША

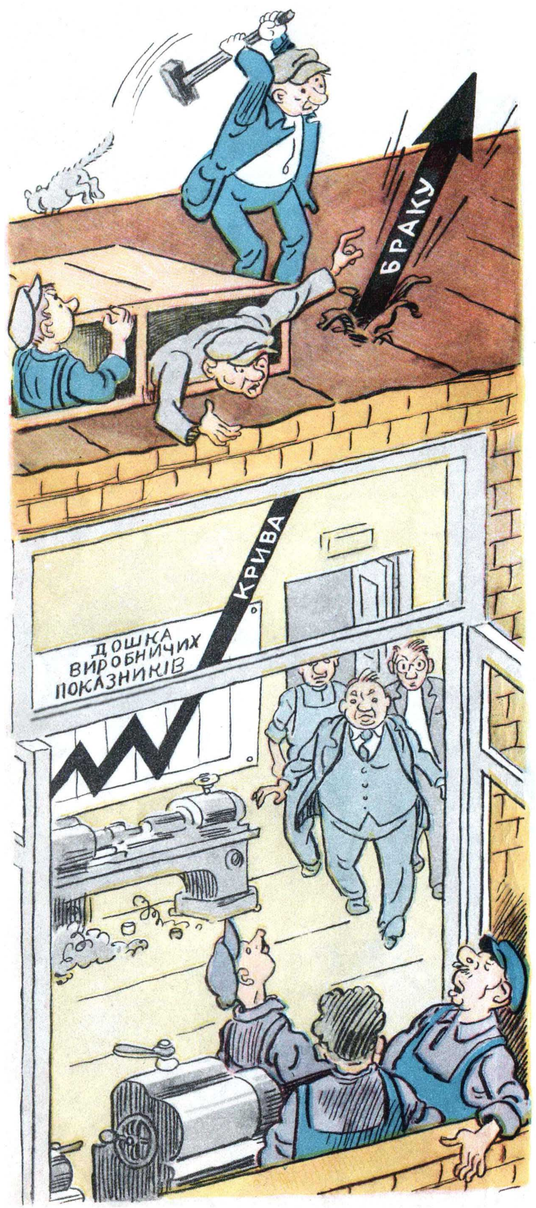

— Негайно біжіть за критикою! Кличте дисципліну!! Тягніть сюди раціоналізацію!!!

Поїч мені решітко!..

ЩО ТАКЕ РЕШЕТО?..

Ми сиділи в кабінеті одного відповідального працівника Харківського облторгвідділу. Це дуже діловитий товариш: цінності, якими він оперує, такі великі, що в недосвідченої людини від самої тільки згадки про них починає забивати дух.

Очевидно, саме це й наклало на працівника облторгвідділу відбиток серйозної офіціальності.

Раптом у нашу розмову втрутилася міжміська телефонна станція.

— Полтава? — зрадівши, закричав у трубку відповідальний товариш.— Алло, Полтава! — Всю серйозність наче змило з нього і, звертаючись до Полтави, він майже заспівав:

— Ой, сусідко, сусідко, позич мені решітко!..

З дальших слів працівника облторгвідділу ми зрозуміли, що його телефонна розмова — теж надзвичайно ділова, можливо, навіть більш відповідальна за всі інші, які йому доводилося провадити протягом дня: він довго і наполегливо умовляв полтавчан відвантажити Харкову кілька тисяч різних решіт.

— Невже такої дрібниці, як решета, на Харківщині не виробляють?— спитали ми.

— Дрібниці?! — перепитав він.— Решето — це... Та ви, певно, не знаєте, що таке решето! Це вам не трактор, не тепловоз і не багатошпіндельний верстат. Решето — це чудо!

І посміхнувся:

— У нас, у Харкові, промисловість ще не досягла таких висот, щоб створити таке чудо техніки.

ЧУДО З «ЧУДОМ»

А споживач, тимчасом, нічого знати не хоче. Споживач вимагає від командирів підприємств міста Харкова, щоб вони творили чудеса. Ну, хай для першого разу це буде невеличке «чудо», у якому домашні господарки на примусі печуть усяке печиво.

Узявся сотворити таке «чудо» Харківський завод транспортного машинобудування (директор т. Пєтухов). Давно уже взявся. Вже кілька місяців відтоді минуло. Чимало тепловозів вийшло вже за цей час із заводських воріт, чимало з них уже встигло побувати в далеких рейсах. А обіцяного «чуда» все ще немає. Ніяк досі на заводі не можуть освоїти технологію цього бляшаного «чуда». З випуском величезних потужних машин завод успішно справляється, а перед маленькою, ще простішою, ніж самоварна труба, коробкою — спасував.

Не вийшло чудотворця і з голови артілі «Бляхар» т. Котлярова. Він обіцяв дати домашнім господаркам п'ять тисяч «чуд». Квартал закінчується, а ще жодного «чуда» артіль не створила. Хатні господарки побоюються, щоб голова артілі «Бляхар» і цього разу так не «начудив», як недавно з пральною дошкою: почав випускати повноцінні дошки, потім передумав і перейшов на самі металеві гофровані полотна, а згодом і їх зняв з виробництва,— щоб менше клопоту було.

Зате торговельним організаціям Харкова клопоту ще більше прибавилося. Вони тепер змушені вдаватися до близьких і далеких сусідів, щоб не залишити Харків без пральних дощок та «чуд». Вдаються вони і до Києва, і до Мінська, і до Талліна, і до Тамбова.

УДЕНЬ З ВОГНЕМ

На Харківщині домогосподарки кричать:

— Дайте примусну голку!

— Підождіть,— відповідають торговельні організації. — От пришлють нам з Одеси, з Вінниці або з Ленінграда, тоді і вам дамо.

У місті, де випускають машини-велетні, нема підприємства, на якому б виробляли маленьку, але конче потрібну голку до примуса.

Колись їх виробляла харківська артіль «Металопрогрес».

— Але це було давно,— пояснює голова артілі т. Стрельцин.— Нам тепер не до голок...

До речі, ті ж сусіди дають Харківщині і гасові лампи. Дають не дуже щедрою рукою. А ще не так давно — років зо два тому — хороші металеві гасові лампи випускав у Харкові Сталінський райпромкомбінат. Споживач був задоволений продукцією промкомбінату, а керівництво комбінату — ні; лампа—малоприбуткова галузь. Переключився директор промкомбінату т. Безрук на інші, прибуткові вироби, а лампу закинув. Її тепер на Харківщині і вдень з вогнем не знайдеш.

ПОСПІШАЮЧИ ЯЗИКОМ

Колись, іще до війни, у Харкові (і далеко за Харковом) була популярна безшумна примусна голівка. Її виробляв Харківський тракторний завод. Тепер таких голівок не виробляють ні в Харкові, ні поза Харковом. Безшумна голівка безшумно зійшла зі сцени, хоч домашні господарки дякували тоді заводові за хорошу й потрібну річ.

Ще два роки тому в магазинах Харківської області можна було придбати дуже красиві гудзики до жіночих пальт. Їх випускав Червоноводський райпромкомбінат. Та раптом ці гудзики зникли з крамниць. Чому? Бачите, торговельні організації попросили райпромкомбінат дещо поліпшити їх якість. Керівники комбінату образились і зовсім зняли ці гудзики з виробництва.

Щось подібне сталося і з зубними щітками Комінтернівського райпромкомбінату. Споживачі поскаржились на недостатню густоту щетини в щітках.

— Що ж,— сказав директор цього промкомбінату,— коли моє не в лад, то я з своїм назад.

І припинив виробництво зубних щіток.

Чи ж дивно, що тепер Харківщині постачають зубні щітки з Горького, а гудзики та примусні голівки — з Тбілісі і Тули.

У Харкові є великий завод «Харпластмаса». І чого тільки не може дати споживачеві цей завод! Може (й зобов'язаний!) дати, наприклад, футляри для зубних щіток, але чомусь їх не дає. Директор заводу т. Горбенко без найменших докорів сумління щоранку кладе свою зубну щітку у пластмасовий футляр, виготовлений у Тамбові. Бриється він прибором, завезеним у Харків аж із Тбілісі, і поголені щоки його не червоніють від того, що такі ж прибори повинен виробляти, але чомусь не виробляє, очолюваний ним завод.

З Тбілісі, з Єревана, з Ленінграда, з Тамбова ідуть до Харкова ешелони речей широкого вжитку, тих речей, які з успіхом можна було б виробляти на місці.

Скільки безладдя створюють оці непотрібні перевозки. Не завжди ж бо вдається вчасно завезти те, що виробляється десь, за тридев'ять земель!

У Харкові люблять поговорити про розширення виробництва товарів широкого вжитку на місцевих підприємствах. І начальник облмісцевпрому т. Коптєв, і голова облпромради т. Роллер в один голос твердять, що час, нарешті, перейти від слів до діла, що треба, нарешті, вже й «натиснути на кнопку»...

Не знаємо, яку саме кнопку мають вони на увазі, але, очевидно, не ту маленьку кнопку, яка пришивається до одягу, й не оту канцелярську, якою користуються в установах. Бо ці кнопки ще й понині завозять до Харкова з Одеси й Ленінграда.

І будуть ще довго завозити. Бо в Харкові дехто більше любить спішити язиком, аніж квапитись ділом.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Харків.

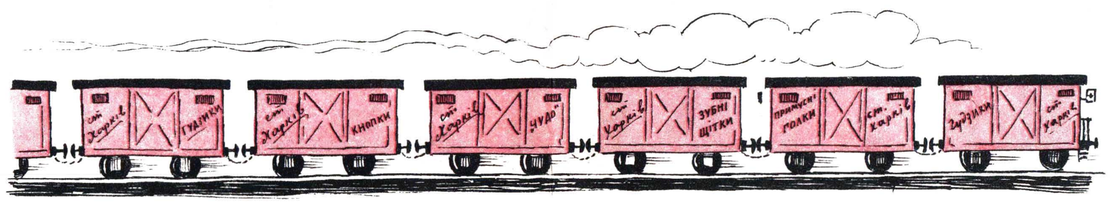

ТИ Ж МЕНЕ ПІДМАНУЛА...

Мал. С. КУЗЬМІНА

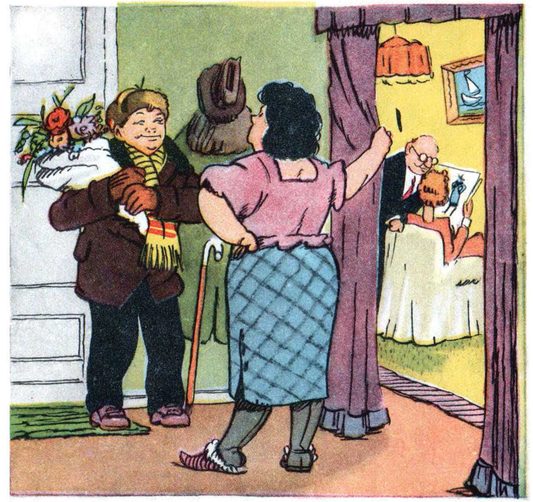

— А Клавочка де? У нас сьогодні з нею побачення.
— Вийшла.
— Куди?
— Заміж.

ОДИНОКА ГАРМОНЬ

Мал. С. САМУМА

Сон і тиша, не блимне вогонь...

АМЕРИКАНСЬКІ РЕКОРДСМЕНИ

В Америці у великій моді безглузді «спортивні» змагання й чемпіонати на «кількість випитого пива», «далекість плювків», «кількість з'їдених макаронів» і т. д.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Рекордсмен далекоплюй.

Рекордсмен пивоpіз.

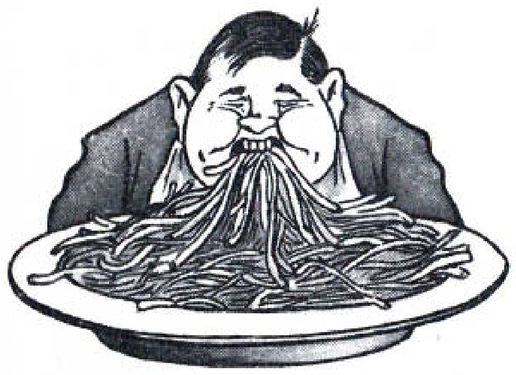

Рекордсмен лапшоїд.

Рекордсмен горіхогон.

...І медаль, яку вони одержують за свої рекорди.

Віктор ВАЙМЕР

БЕТТІ

Нарешті, на обрії показався Нью-Йорк. Довгий шлях з Австралії, що його проплив на пароплаві «Осборн» наш цирк Мердей, залишився позаду. Був чудовий ясний ранок. Ми всі вважали це доброю прикметою для нашої першої висадки в Америці і з нетерпінням хотіли побачити американців на американській землі, сподіваючись на теплу зустріч, вітальні промови, дружні рукостискання.

Та коли пароплав став на якір біля молу перед так званою карантинною станцією на острові Елліс-Айленд, ми побачили двох паруб'яг, що у супроводі довготелесого поліцая поспішали до судна.

Роберт одразу ж почав зубоскалити:

— Ого! Ну й летять же вони! На таку гарячу зустріч навіть я не сподівався.

Але коли американці підбігли ближче, нам зразу ж перехотілося сміятися. У всіх трьох на обличчях застиг хижий вираз, як у боксерів, коли вони збираються перейти в атаку. «Ну, нічого, — подумали ми, — може, це такий місцевий звичай, так би мовити, зустріч на американський лад — грубувата, але щира».

Поліцай, що біг попереду, спитав, де міститься клітка нашої Бетті. При цьому він показав капітанові й нашому директорові якийсь значок і буркнув щось про політичну поліцію.

Ми разом з Робертом побігли слідом за поліцаями, які попростували до трюму.

Підійшовши до клітки, старший з американців звелів негайно ж її відчинити.

Наш директор безпорадно розвів руками. Мовчки, наче сонний, він показав поліцаям, як відмикається клітка. Американець у цивільному одязі одразу ж вскочив за грати і кинувся до Бетті. Мені здалося, що я зараз знепритомнію. Бетті, звичайно,— добродушна тварина, але чужа людина в клітці... Це не могло добре закінчитись.

Американець підійшов до ведмедиці і закричав:

— Хелло, олд бой [1])! Скидай маску! На цей раз ти попався!

«Боже всемилостивий, — подумав я. — Він, мабуть, з глузду з'їхав!» І по спині в мене забігали мурашки. Я подивився на Роберта. Він постукав себе пальцем по лобі і показав на залізні багри, що лежали біля клітки. Я зрозумів. Схопивши по багру, ми вскочили в клітку. Ми хотіли зробити все, що було в наших силах. Адже ми досі завжди справлялися з Бетті. Може, вдасться врятувати божевільного.

Але довготелесий поліцай ще ближче підійшов до звіра і знову заревів:

— Не гайся, хлопче! Вилазь-но з своєї шкури!

Почервонівши від люті, він схопив обома руками голову Бетті і смикнув так, наче хотів її одірвати.

Ми нічим не могли йому допомогти. Надто вже близько він підійшов до ведмедиці.

Бетті, яка, здавалось, спочатку була здивована не менше нас, почала діяти. Вона трохи відступила назад, і ми побачили, як майнула в повітрі її права лапа. У ту ж мить поліцай покотився по клітці і, важко вдарившись об грати, страшно завив. Ми з Робертом схопили його, витягли з клітки і, жбурнувши назустріч розлюченій Бетті багри, утекли.

Бетті схопила зубами гумову дубинку поліцая і з сердитим гарчанням почала її гризти.

Ми стояли, ледве переводячи подих, а перед нами лежав непритомний поліцай. Йому таки здорово перепало. Лікар начебто сказав пізніше, що за все життя йому ще не доводилось бачити такої повної колекції потрощених ребер.

На допиті, на який нас потягли того ж дня, ця таємнича історія з'ясувалась. Як виявилось, американська поліція стала жертвою якогось невідомого жартівника. Він повідомив «мисливця за відьмами» сенатора Маккарті і його «комітет по розслідуванню антиамериканської діяльності», що на нашому пароплаві знаходиться дуже небезпечний «антиамериканець», один з тих, що виступають на захист миру. Є, мовляв, підозра, що Бетті не ведмедиця (занадто вже вона слухняна), а просто ведмежа шкура, в якій переховується «той самий, который»...

Це й дало змогу нашій Бетті відзначитись. З такою силою, мабуть, ще ніхто досі не спростовував обвинувачень американського гестапо.

---

1) Олд бой — старина.

Переклад з німецької.

(Газета «Естеррейхіше фольксштімме». Відень).

●

ХОЧ КРУТЬ, ХОЧ ВЕРТЬ...

У Західному Берліні американський військовий трибунал засудив до тюремного ув'язнення 62-річного німця, покаліченого «джіпом» за порушення правил вуличного руху.

Немов скажений, «джіп» літав
(Носила ж його трясця!).
Він діда збив. І дід зазнав
Подвійного нещастя:
Бідак намучився, коли
Лежав, як труп, без руху,
А як оклигав — потягли
Його до суду і дали
Старому добре духу.

Ці дві біди — одне і те ж:
Не розчавили шини,
Так суд добив...
Не обминеш
Військової машини!

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

Переклад з російської.

ІСТОТНА РІЗНИЦЯ

У США вийшла брошура, в якій вихваляються Маккарті й ку-клукс-клан. У цій брошурі Маккарті названо американською Жанною д'Арк.

Мал. К. АГНІТА

Французька Жанна д'Арк.

Американський жан д'арм.

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

СВЯТИЙ ВЕЛИКОМУЧИТЕЛЬ

Найвищою й найсвятішою нагородою, яку Ватікан видає найвірнішим слугам папського престолу, є так званий «Орден Христа». Видається ця нагорода надзвичайно рідко: зараз в усьому світі є лише шість осіб, відзначених цим орденом.

Американське агентство «Юнайтед прес» повідомляє, що недавно папа римський нагородив «Орденом Христа» свого відданого друга, просякнутого до мозку кісток християнським духом,— ката іспанського народу генерала Франко.

Римський кат достойно відзначив заслуги іспанського катюги!

ВОРОГ ВОДИ ХЛОРОВАНОЇ

Останнім часом у Сполучених Штатах Америки розвелося дуже багато всіляких комісій, підкомісій, комітетів і підкомітетів. Недавно там з'явився навіть комітет по боротьбі з хлоруванням води. Керує ним якась пані Франсен.

Під свою безглузду боротьбу з водою ця персона підкладає дуже хитромудру «політичну» підкладку. У розмові з кореспондентом «Юнайтед пресс» вона заявила, що «хлорування води для пиття в містах США — це... комуністична акція, яка має на меті притуплення розумових здібностей громадян Америки», що «хлор послаблює роботу мозку і робить американців дуже охочими до комуністичної агітації».

З самої цієї заяви видно, що пані Франсен даремно воює з хлором. Розумові здібності, якими її нагородила природа, не стануть ні кращими, ні гіршими навіть тоді, коли вона вживатиме хлорне вапно в чистому вигляді...

ЛЮДИНА В ПЛЯШЦІ

Є такий ходячий вираз: «Лізти в пляшку». Буквально його ніхто не розумів досі. Тепер же доводиться переглянути й розуміння цього виразу. Виявляється, що в пляшку залізти можна. І не лише залізти. Є відомості про те, що в пляшці навіть жити можна. Австрієць Рудольф Шмейд прожив у двометровій пляшці п'ятдесят три тижні (це рік з тижнем!). Дихав він лише тим повітрям, яке проходило крізь вузьку горловину, харчувався концентратами. На ніч пляшку клали, щоб її житель міг спати. Чотирнадцять вужів, яких було впущено в цю скляну в'язницю, позадихалися й подохли. Рудольф Шмейд погодився жити в ній добровільно — за концентрований харч і дрібні гроші. Просидівши в такій клітці п'ятдесят три тижні, він втратив тридцять кілограмів ваги. Шкіра його стала попелястою.

Зате ініціатори цієї знущальної витівки ніяких збитків не зазнали. Навпаки вони налупили багато грошей з любителів заглянути в пляшку, в якій мучиться людина!

БУГАЇ І ХОЛУЇ

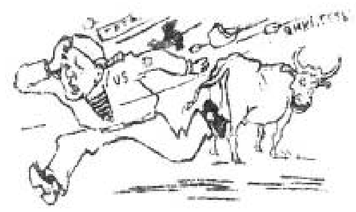

Недавно до Барселони (Іспанія) завітала американська військово-морська ескадра. Губернатор міста Аседо Колунга зустрів гостей, як вірний пес зустрічає хазяїна. Лащився, заглядав у вічі, ходив навшпиньках, догоджав, як болячці, і, зрештою, звелів почастувати моряків іспанським національним видовиськом — боєм биків.

Спочатку все складалося нібито непогано. Гості з нетерпінням чекали початку бою, губернатор блаженствував, бачачи задоволення на пиках янкі, публіка охоче купувала квитки.

Але почалося видовисько — і все полетіло шкереберть. Глядачі посхоплювалися з місць. На арену полетіли старі черевики, паличчя, грудки. За якусь мить поле бою биків перетворилося на смітник. Залунали антифашистські і антиамериканські лозунги.

«Дорогі гості» від здивування пороззявляли роти. Вони попросили губернатора перекласти вигуки глядачів. І Колунга заходився «перекладати». Він наказав негайно ж заарештувати хазяїна цирку і кількох пікадорів за те, що вони нібито вивели на арену занадто малого бугая і цим роздратували публіку. Таке незграбне «пояснення» скандалу могло задовольнити хіба що заморських гостей. Глядачів воно тільки розсмішило.

Вони прекрасно знали, що причиною скандалу були не малі бугаї, а великі холуї американських імперіалістів — такі, як барселонський губернатор.

Мал. Л. КАПЛАНА

Недавно в члена колишнього англійського лейбористського уряду, який прибув до США, зняли відбитки пальців.

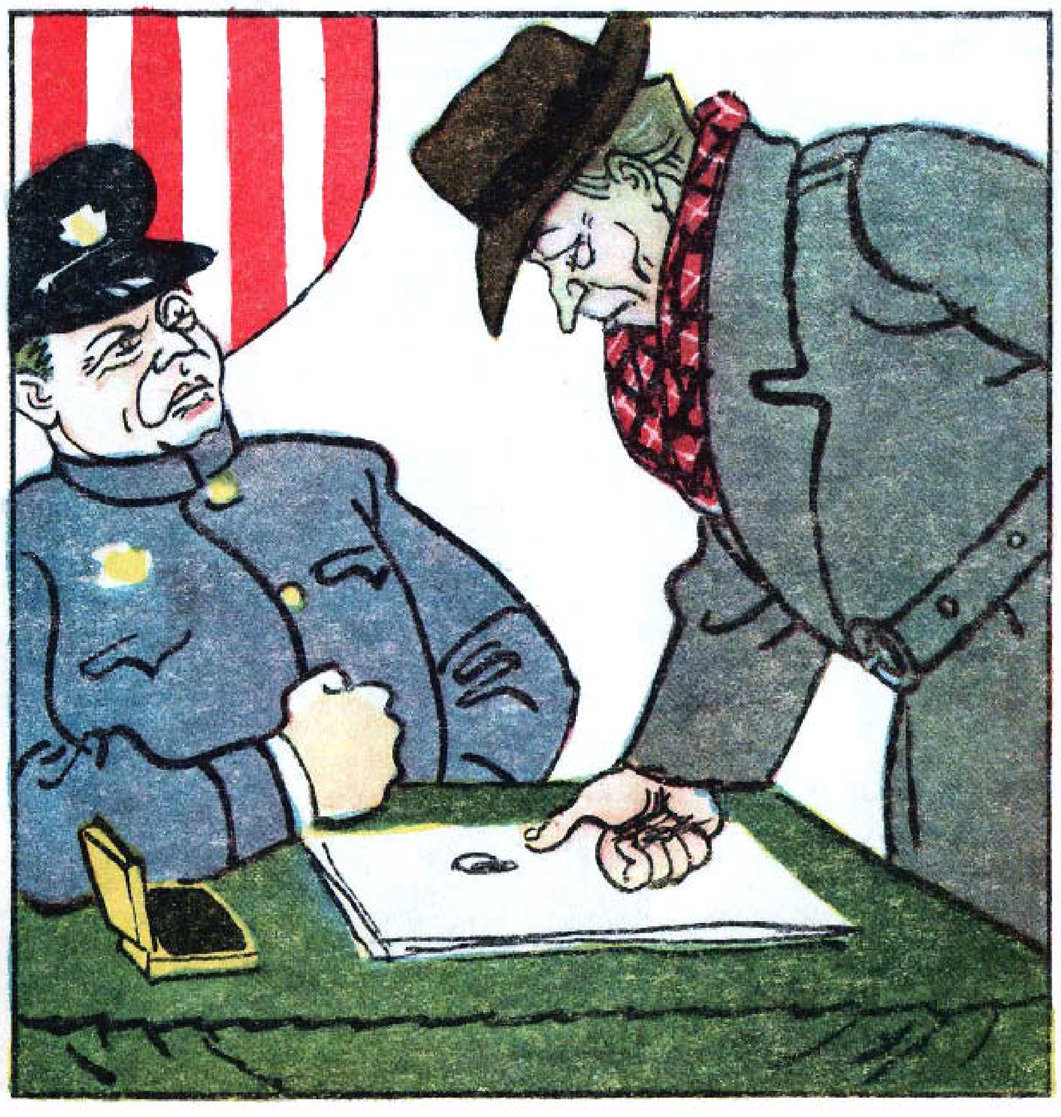

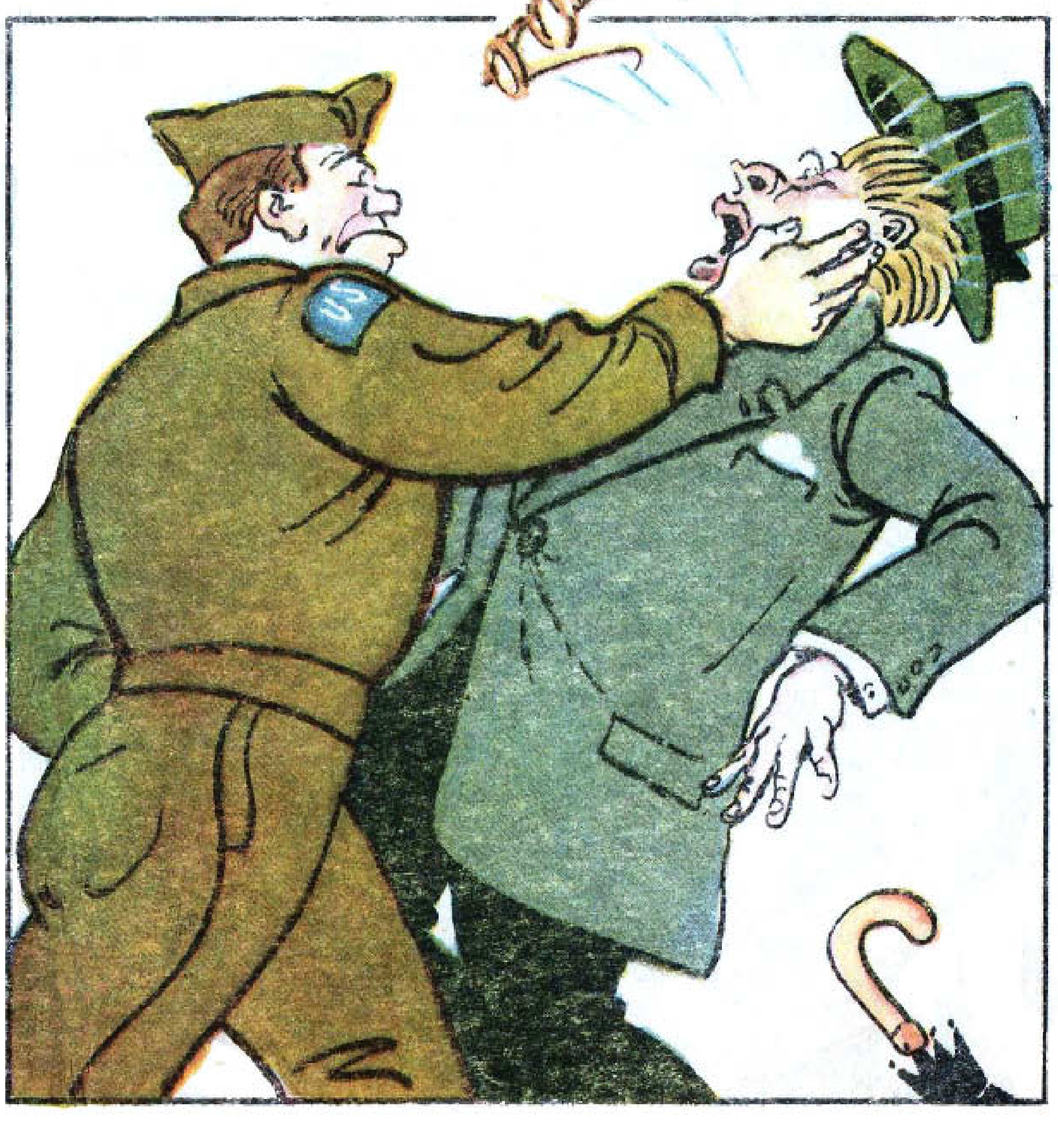

Відбитки пальців англійців в Америці.

Відбитки пальців американців в Англії.

«ПОЗОЛОТІТЬ РУЧКУ!»

У КОНТОРІ колгоспу ім. Карла Маркса (Ольгопільський район на Вінниччині) стояв такий лемент, що аж на третьому кутку було чути. Тут ділили шкуру вбитого ведмедя. А вбили його ось як.

Скосили у колгоспі гречку. Голова колгоспу т. Швець і бригадири на радощах заспівали:

Гоп, мої гречаники,
Гоп, мої білі!

А проспівавши, забули про гречку. Почорніла вона, а потім потрухла. Дійшла справа до суду. Ухвалив суд, щоб збитки, в сумі 21 тис. крб., відшкодували винні — члени правління і бригадири: Трохим Копач, Петро Сивак, Сергій Швець, Антон Грановський. Та не спішили винні розкривати свої гаманці, а коли на них натиснули,— пішли по кутках просити у колгоспників подаяння, щоб покрити борг колгоспові. І нациганили. Ще й чимало.

От тільки поділити не змогли. Посварилися.

Ні, неправильно зробили колгоспники, що «позолотили» руки цим горе-хазяям. Таких треба бити не подачками!

БЮРОКРАТИЧНИЙ БОРЩИК

ТРИ сестриці-ледащиці удосвіта втрьох один борщ варили. Одна витягла горщик з печі, помішала, покуштувала, посолила і лягла спати. Друга встала, згадала, що вона борщу ще не солила, кинула туди грудку солі і лягла досипати. Прокинулась третя сестриця-ледащиця і схаменулася, що борщу вона не солила, та й собі бухнула туди ложку солі...

Стару цю байку можна було б і не згадувати, коли б не бюрократичний борщик з кормозапарниками, зварений у Станіславі.

Першим взявся кормозапарники розподіляти інженер Станіславського облуправління сільського господарства т. Соляник. Був т. Соляник щедрим і вирішив, що в Галич треба дати 4 кормозапарники.

Другим, через 6 днів після Соляника, взявся ті ж кормозапарники розподіляти заступник начальника Станіславського облуправління сільського господарства т. Плеченко. Він вирішив, що Галич може обійтися зовсім без кормозапарників.

Третім взявся розподіляти кормозапарники заступник голови облвиконкому т. Біда і вирішив, що у Галицький район треба дати два кормозапарники.

Понаписували три начальники наряди кожен по-своєму та й знову у папери занурилися...

На міжрайбазах працівники силкуються розв'язати карколомну задачу: по якому наряду кормозапарники видавати?

Сестриці самі борщ варили — самим їм і довелося його сьорбати. Три станіславські начальники зробили мудріше — заварений ними бюрократичний борщик доручили сьорбати іншим.

Мал. С. САМУМА

У деяких колгоспах погано годують птицю.

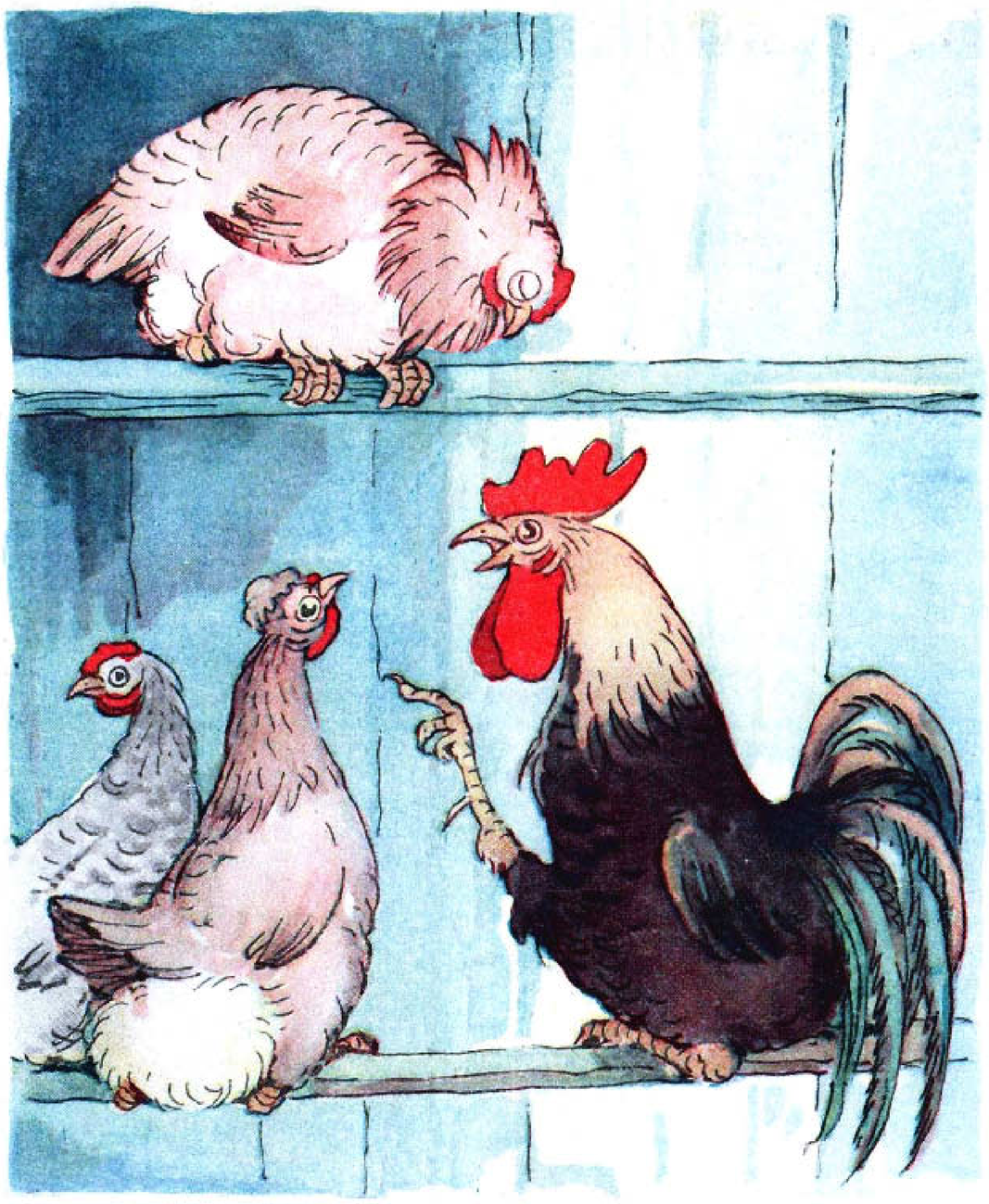

— Тихше, не будіть її. Може, їй просо сниться.

ЧОМУ НЕ ДОПОМІГ ПЕРЕЦЬ

Пам'ятаєте, минулого року в шостому номері «Перця» розповідалося про роботу деяких клубів Євсузького району на Ворошиловградщині. Погано працювали клуби. Як кажуть, — гірше нікуди.

Голова колгоспу ім. Калініна т. Величко прочитав те місце, де про нього писалося, почухав потилицю і сказав:

— Та воно так, хіба це клуб — це ж справжня конюшня. Треба вжити заходів!

І заходів було вжито. Наступного дня у клуб було поставлено... пару виїзних коней.

Прибула якось кінопересувка, а в клубі коні іржуть.

— Що ж робити? Невже накажете вороним кіно показувати? — звернувся механік до голови.

Голова на цей раз таки зрозумів, що вороним кіно ні до чого, і розпорядився... коней на час демонстрування кінофільму вивести.

Мудра голова!

Згадувалося в тім «Перці» і про голову колгоспу ім. Молотова Йосипа Несторовича Мосьпана. Колись у клубі хлопчаки хоч у піжмурки грали, а тепер клуб зовсім закритий — ні столів, ні стільців, ні завідуючого там нема.

Писалося і про Шпотинський сільський клуб. Тоді ключі від нього лежали у завідуючого Богомола (за це він одержував 360 крб.). Тепер ключі від клубу носить Василь Свистула (за це він одержує таку ж суму)... Але крім прізвищ завідуючих тут нічого не змінилося. Правда, появилася нова прибиральниця — Олександра Білокур. Зарплату вона одержує, а прибирати — не прибирає. Ще б пак! Вона ж дружина самого секретаря виконкому сільської Ради!..

Хоч про колгоспний клуб артілі ім. Ворошилова минулого разу не згадувалося, проте й він не втік далеко від згаданих клубів. Клуб міститься в сараї, в якому холодно, брудно, двері, як решето, сцена розламана. Влітку тут працювали гуртки художньої самодіяльності, а тепер їм і збиратися ніде.

От такі-то справи в Євсузькому районі. Райком партії (секретар т. Плавін) та райвиконком (голова т. Русанов) тільки рішення пишуть і «неоднократно зобов'язують вищеупом'янутих голів» негайно відремонтувати клуби і налагодити роботу, а голови і в вус не дмуть, бо знають, що районне керівництво не любить перевіряти виконання своїх рішень.

Перечниця

ПОРАДА

Бродівська швейна фабрика (Львівщина) опинилася в скрутному становищі: база «Укршвейпостачу» перестала висилати їй гаплики. **(З листа до редакції).**

Нашили на фабриці гори штанів,
Лежать ті штани, бо нема гапликів.
Що діять? Як бути з такими
штаньми?

А ось що зробити порадили б ми:
Віддать ті штани діячам
«Швейпостачу»,
Які дуже люблять роботу «сидячу».
Підійдуть таким недошиті штани,—
З сидячих фігур не зіскочуть вони.
До того ж, в них вільного часу
багато:
Встигатимуть вчасно штани
підтягати!..

П. ГАЙ.

ОЙ, ДВИГУНЕ, ДВИГУНЕ!

ДВА РОКИ тому колгосп «Шлях Леніна» (Лубенський район на Полтавщині) придбав новенький швидкісний двигун виробництва Чернігівського механічного заводу. Двигун виявився занадто вже швидкісним: трохи попрацювавши, він вийшов з ладу.

Повіз колгосп свою невдалу покупку у Лубни, в машинно-тракторну майстерню на ремонт. І от уже рік минає, а двигуна ніяк не відремонтують. Представникам колгоспу, які частенько навідуються в майстерню, ремонтники заявляють:

— Дайте бабіт, везіть бронзу, дістаньте болванку на кільця,— тоді відремонтуємо швидко й якісно...

Поскільки ж колгосп бабіту не сіє, бронзу не вирощує, болванок не розводить,— ця історія з двигуном обіцяє затягтися на кілька років. Колгоспники уже співають:

«Ой, двигуне, двигуне,
Який ти ледащо!..»

Але двигун не винен.

Винен той, хто так безвідповідально, по-бюрократичному ставиться до ремонту машин.

Про це варто пісню проспівати. Таку пісню, щоб її чути було з Чернігова до Лубен і навпаки.

ЛЕГКОВАЖНІ МУЖИЧКИ

У одній народній пісні жінка вихваляється:

Хоч у мене мужичок з кулачок,
А я таки мужикова жінка!..

Це так у пісні. А насправді може існувати такий мужичок?

Може. Хто не вірить, хай читає об'яву, недавно вміщену в сумській обласній газеті:

«До відома всіх громадян!

З 1 січня 1954 року Міністерство зв'язку встановлює (!) прийом від громадян цінних бандеролей...

Бандеролі приймаються від усіх громадян вагою не більше 500 г і цінністю до 100 крб...».

Значить, є півкілограмові громадяни; значить, є в редакції сумської газети «мужички», які не читають того, що друкують!

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Київський ваговий завод ім. Дзержинського відвантажив Арцизькому пунктові «Заготзерна» два комплекти автоматичних вагів.

Для установки цих вагів було запрошено досвідчених майстрів. Один комплект вони змонтували; з другим, скільки не билися, нічого не змогли зробити.

Керівники пункту звернулися до дирекції заводу з проханням допомогти ліквідувати дефекти у вагах.

Директор заводу т. Куваєв негайно ж послав скаржникам текст умови на виїзд шеф-монтера на пункт.

За умовою виходить, що пункт, який мав щастя одержати браковані ваги, повинен ще й заплатити шеф-монтерові за десятиденну командировку... 1500 карбованців.

Дорогий Перче! Бач, які горді та прохані бракороби живуть у Києві, по сусідству з тобою.

Навіть власний брак не хочуть виправляти «за так», а тільки за гроші!

П. ФЕДОРЧУК.

Одеська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

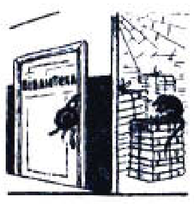

У Дніпропетровському районі є Будинок культури. А в тому будинку є зал для глядачів, а в тому залі є низенька перегородка, яка відділяє один з куточків. Так-от у цьому куточку і міститься районна бібліотека, яка нараховує 3 тисячі читачів і 12 тисяч книжок.

— У цьому приміщенні працювати неможливо! — якось заявили працівники бібліотеки.

— Ви маєте рацію...— погодився начальник обласного управління культури т. Ромашко і дав розпорядження... опечатати бібліотеку.

Тепер 3 тисячі читачів до бібліотеки не ходять, а 12 тисяч книжок лежать на підлозі зв'язаними в пачки.

Коли ж голова райвиконкому т. Машенко розв'яже їх, а разом з книжками і наші руки для дальшої роботи бібліотеки?

В. ЖЕЖЕЛЕНКО,
зав. районною бібліотекою.

Дніпропетровська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Невже ти такий страшний, що наш начальник т. Карпенко замикає тебе в шафу і нікому з команди журналу не дає? Він каже: «Щоб читати Перець, треба мати не менше, як повну середню освіту!» А як хтось принесе тебе в команду, т. Карпенко страшенно на нього гнівається. Чим ти його так прогнівив? Написали про це в стінну газету, так т. Карпенко хотів був звільнити автора замітки з роботи. Звільнити, щоправда, не звільнив, а замітку в стінгазеті друкувати заборонив, бо це, мовляв, компрометуватиме керівництво.

Яку ж, Перче, треба мати освіту, щоб отакі коники викидати?

ОСОБОВИЙ СКЛАД ПОЖЕЖНОЇ КОМАНДИ
(7 підписів).

м. Львів.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Поки Житомирська база цукрозбуту і плодоконсервний завод були в одному міністерстві, їм вистачало заводського складу і на плоди, і на консерви, і на чай з цукром. А як тільки базу передали Міністерству торгівлі, то Міністерство промисловості продовольчих товарів УРСР наказало негайно виселити із складу плодоконсервного заводу цукор, чай та кондвироби і не подавати базі вагонів по заводській колії.

Оскільки керівники Міністерства промисловості продовольчих товарів позбавили житомирян можливості пити чай з цукром і кондвиробами, ми просимо, Перче, переконати їх, як нам не солодко без цукру та чаю.

А. БОНДАР,
директор Житомирської бази
Головцукроторгу.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

У нашому селі будується нова школа.

Уже б час і завершити це будівництво, та справа впирається... в черепицю.

Є у нас наряд Тернопільського облплану від 24 серпня 1953 р. на одержання 15 тисяч штук черепиці від Кременецького цегельного заводу, є обіцянки й відписки директора т. Дмитрьонка, але ними школу не покриєш.

Дмитрьонок все спирається на чергу і технологічний процес (треба, мовляв, довго витримувати готову продукцію).

А тим часом з двору заводу позачергово везуть і везуть черепицю приватні замовники, які, мабуть, чимось догодили директорові.

Перче, ми вже не можемо витримати такого довгого витримування черепиці.

Запитай у т. Дмитрьонка, коли ж все-таки закінчиться цей технологічно-бюрократичний процес і школа, нарешті, одержить черепицю.

А. БОБИР,
директор Шимківецької
семирічної школи.

Вишнівецький район,
Тернопільської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

На Старокостянтинівській базі «Заготзерна» є дві потужні електролебідки. Одну з них придбано ще в 1950 році. Ці лебідки могли б підтягати до складів по шість — вісім вагонів одразу, полегшуючи працю вантажників.

Але директор бази Шевченко та головний механік Макарський не поспішають з використанням цієї техніки. Лебідки стоять, іржавіють, а тим часом на базі лунає щодня старе, допотопне:

— Раз-два — взяли! Раз-два — піддай!!

Це десятки вантажників підштовхують плечима вагони до складів.

Добре було б, Перче, якби й наших керівників отак «раз-два — взяли» та «раз-два дали» їм прочухана, щоб вони навчилися людську працю й техніку шанувати!

О. ІВАНЕНКО.

Хмельницька область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У № 22 журналу за 1953 рік у замітці «Воскресіння Голубчика» повідомлялося про зловживання заступника начальника будівельно-монтажного управління № 11 (м. Мізоч). Прокурор Рівненської області т. Комолов повідомив редакцію, що Голубчика з роботи знято.

★ Читач Перця С. Островський писав у № 24 за 1953 рік про погане електроосвітлення у приміських поїздах Дніпропетровського відділення Сталінської залізниці. Управління залізниці суворо попередило винних у цьому неподобстві. Електроосвітлення у приміських поїздах поліпшено.

★ У розділі «Задачі та головоломки» («Перець» № 1) повідомлялося про те, що на полях колгоспу ім. Чапаєва, Сумського району, залишився покинутий ще восени сільськогосподарський реманент. Після виступу Перця реманент звезено до колгоспного двору і повністю відремонтовано.

★ Про неправильне планування завозу товарів та їх розподіл по сільських кооперативних крамницях Станіславської області розповідалося у фейлетоні «Майстри труднощів», вміщеному у «Перці» № 1. Фейлетон було обговорено на відкритих партійних зборах парторганізації облспоживспілки. Критику було визнано правильною. Партзбори накреслили заходи до поліпшення стану торгівлі в області й роботи самого апарату облспоживспілки.

★ У «Перці» № 1 було вміщено листа В. Путятова про відсутність автобусної станції у м. Луцьку. Як повідомив голова виконкому міськради, у Луцьку розпочато будівництво нової автобусної станції, яку буде здано в експлуатацію у II кварталі цього року.

★ Завідуючий торговельним відділом Межиріцького ССТ Дроб'язко, завідуюча складом Покутня й буфетниця чайної Кожеурова порушували правила радянської торгівлі.

Від Сумського облторгвідділу одержано повідомлення про те, що Дроб'язка, Покутню і Кожеурову з роботи знято.

★ Директор Ольгинської середньої школи (Сталінська область) Холодій грубо поводився з учнями й учителями, застосовував антипедагогічні методи впливу на учнів. Читачі Перця написали про це до редакції.

Після перевірки фактів Сталінський облВНО зняв Холодія з роботи й віддав його до суду за антипедагогічні вчинки.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 6 (281) (на украинском языке). Підписано до друку 11. III. 1954 р. Папір 70×108¹/₁₆=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 01181. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 769. Тираж 125.000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

ІВАН КИВАЄ НА ПЕТРА...

ШКОЛА

КОМІТЕТ КОМСОМОЛУ

Вася Бублик став хуліганом. Хто винен?

Мал. В. ГЛИВЕНКА